

Hjælpekasseloven i 1907, altsaa ogsaa i dens reviderede Skikkelse af 1913, har der været fastsat en Maksimalsum af 250 000 Kr., hvilket altsaa vil sige, at Regelen om Refusion af $\frac{1}{3}$ i Praksis kun har kunnet komme til Udførelse, for saa vidt det Beløb, der var anvendt af Hjælpekasserne, ikke oversteg 750 000 Kr., eller med andre Ord et Beløb ikke større end det, der nu foreslaas som Maksimalsum for Statens Refusion. Regeringens Forslag er derfor Udtryk for det Grundprincip, paa hvilket hele Hjælpekasselovgivningens Refusionsbestemmelser hidtil har hvilet, og er tillige Udtryk derfor, med billig Hensyntagen til de forandrede Prisforhold og den Befolkningstilvækst, der har fundet Sted siden 1913. Jeg mener derfor, det er et fuldt forsvarligt Forslag, og naar jeg i Fjor under Udvalgsbehandlingen af det tilsvarende Lovforslag gik med til at sætte Maksimalrefusionsbeløbet til 1 Mill. Kr., var det med udtrykkelig Henvisning til, at man for det følgende Aar maa søge at komme ned paa et lavere Beløb.

Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen stiller sit Ændringsforslag ud fra den Betragtning, at der fra Statskassens Side maa stilles saa stort et Refusionsbeløb til Raadighed, at Trediedelen af Udgifterne kan blive refunderet. Dette kan ikke være den reale Begrundelse for det ærede Medlems Ændringsforslag, thi det ærede Medlem ved særdeles vel, at med de Principper, som i de senere Aar er blevet knæsat indenfor Hjælpekassernes Arbejde, slaar Millioner lige saa lidt til som de 750 000 Kr. Nej, det maa understreges meget skarpt overfor Kommunerne, at de Forvaltningsprincipper for disse Midlers Vedkommende, man har anvendt gennem de Aar, da Kommunernes Budgetter nogenlunde kunde bære det, maa man nu bort fra og søge tilbage til de Principper, som var gældende indtil 1915.

Det ærede Medlem Hr. Boas Stilling undrer mig for saa vidt ikke. Det ærede Medlem finder ikke Tidspunktet passende til at bringe Tilskuddet ned. Det vilde have været meget interessant, om det ærede Medlem vilde have angivet, naar han mente, det passende Tidspunkt var inde, men det undlod det ærede Medlem, af let forstaaelige Grunde. Det passende Tidspunkt er inde, naar man maa erkende, at man i Forvaltningen af Hjælpekassens Midler er kommet udenfor Lovens Ramme paa en Maade, som hverken Kommunernes eller Statens Budget taaler i en Tid som den, vi lever i. Derfor er det rette Tidspunkt netop nu inde, og derfor burde det ærede Medlem have støttet

Lovforslaget i Stedet for at stille et Ændringsforslag ud fra en Betragtning, som han i Virkeligheden ikke kan give nogen Begrundelse for.

Jeg tillader mig altsaa at tilraade det høje Tings Medlemmer at stemme imod begge de stillede Ændringsforslag.

C. Jacobsen: Da den sidste Bemærkning af den højtærede Minister lige saa vel kan gælde mig som det ærede Medlem Hr. Boas, skal jeg sige, at jeg vil mene, at det passende Tidspunkt for en Nedsættelse af Maksimalbeløbet til Hjælpekasserne foreligger, naar vi er kommet ind i normale Forhold igen. Saa kan man bestemme Beløbet efter Pristallet, men saa længe vi lever under saa unormale Forhold som i Øjeblikket, kan man absolut ikke bestemme Maksimalsummen efter Pristallet. Det er aabenbart, at Pristallet og Befolkningstilvæksten ikke kan være Grundlaget i en Tid med saa unormale økonomiske Forhold som i Øjeblikket og med en saa uhyre lang Arbejdsløshed for mange Mennesker, som vi har haft. Derfor er det nødvendigt at hjælpe Folk, hvis man ikke vil, at de skal under Fattigvæsenet, og det er det, der er Grundlaget for vort Ændringsforslag; vi mener, at Forholdene er saa unormale i Øjeblikket, at baade 1 Mill. Kr. og 750 000 Kr. vil være for lidt.

Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen mente, at sidste Aar var 1 Mill. Kr. ikke tilstrækkeligt, og det er rigtigt, det mente det radikale Parti sidste Aar, men jeg vil saa gerne spørge det ærede Medlem, om han tror, at der er nogen Forandring i Forholdene nu, der gør, at 1 Mill. Kr. er tilstrækkelig. Jeg tror ikke, han har nogen Begrundelse for den Opfattelse. Det er galt at sætte et større Beløb paa Budgettet, end der er Brug for, men Begrundelsen for det Ændringsforslag, jeg har lagt Navn til, er, at der er Brug for 3 Mill. Kr., det er min Tro. Det var i Virkeligheden Forudsætningen for Loven, at Kommunerne faar en Trediedel af Udgifterne til Hjælpekasserne refunderet, og det har vundet Hævd, at de kunde faa det; man har fortolket Loven paa den Maade — der behøvedes i Grunden ingen Fortolkning, for det staar der tydeligt nok —, og det skal man ikke komme bort fra. Jeg synes, at baade den højtærede Minister og vi alle maa kunne se, at vi lever under særlige Forhold, der berettiger til at komme ud over de Summer, der er nævnt i Hjælpekasseloven.

Jeg skal slutte med endnu en Gang at